

Praha – Žižkov, 17. 3. 2019
P. Jareš

Boží odpověď

*Za 7
1K 12, 31b – 13, 13*

Někdy se ptáme, zda máme v tom či onom pokračovat. Jako křesťany nás samozřejmě zajímá Boží názor na věc. Takže bychom tu svou záležitost rádi konzultovali s Bohem. Podobně jako poutníci, kteří se kdysi přišli ptát do Jeruzaléma. Není snadné přeložit správně jejich jména. Odráží se to například v odlišnosti mezi kralickým a ekumenickým překladem. Každopádně je jasná jejich otázka. Zajímalo je, jestli se mají i nadále v pátém měsíci postit. Jednalo se o smuteční slavnost připomínající zničení jeruzalémského chrámu. Její součástí zřejmě byly i prosby za obnovení chrámu. Teď byl ale chrám znovu budován. Práce šly zdárně kupředu. A tak se nabízela otázka, zda pokračování v půstu má smysl.

Bůh tehdy poutníkům na položenou otázku neodpověděl přímo. Hospodin jim neřekl prosté „ano“ nebo „ne“. Spíš reagoval na jejich přístup. Odpověděl na myšlení, z něhož jejich otázka vyplývala. Ukázal jim, že se soustřeďují na nepodstatnou věc. Vlastně až tak nezáleželo na tom, zda se dále budou postit nebo ne. Byly tu mnohem důležitější věci. Těmi se však už tolik nezabývali.

Bůh jim v podstatě říkal: „Copak vám při půstu nějak záleží na mně? A při vašich slavnostních náboženských hostinách vám snad jde o víc, než abyste se sami dobře najedli? Už jsem vám toho řekl hodně skrze dřívější proroky. Víte, co se mi líbí a co nemám rád. Ale nevěnujete pozornost tomu, na čem mi skutečně záleží. A ptáte se mne na jakési nepodstatné detaily.“

A tak se můžeme i my všelijak ptát. Mám pokračovat v tom zaměstnání? Mám s ním dál chodit, nebo to raději včas ukončit? Mám dál chodit na tu skupinku? Mám pokračovat v té škole? Mám se dál modlit za toho člověka? A tak dále, a tak dále. Každý si tam můžeme dosadit tu svoji otázku, která nás právě teď zaměstnává. Možná i v našem případě Bůh neodpovídá „jasně“. Jakoby jen mlčky pokrčil rameny. Nebo jako kdyby nám řekl: „Je to podružné. Copak ti záleží na něčem víc, než na tvém pohodovém životě? Řešíš tu jen jakýsi nepodstatný detail tvého života. Pro stromy nevidíš les. Cedíš komára a polykáš velblouda!“

Podstatné je, zda jdeme po Boží cestě. Po té ještě vzácnější cestě, o níž psal apoštol Pavel. Možná jste na této cestě už hodně daleko. Možná na ní spíš jen klopýtáte. Avšak s jednou věcí smíte počítat: Jdete – li po této cestě, nacházíte se v centru Boží

vůle pro váš život. Poutníci, kteří se kdysi přišli ptát do Jeruzaléma, na zmíněné cestě nebyli. Proto jim Bůh skrze svého proroka připomněl, jak moc mu záleží na jakosti vztahů mezi lidmi. Zejména na jakosti vzájemných vztahů v jeho lidu. Poutníci byli potomky těch, kdo neposlouchali dřívější proroky. A nejenže byli jejich potomky. Oni sami slovům dřívějších proroků nenaslouchali. Neposlouchali Boha, a tak Bůh zase na oplátku neposlouchal jejich modlitby.

Někdy bychom od Boha chtěli jasné vedení ve složité životní situaci. Možná i toužíme slyšet něco zajímavějšího, něco složitějšího, něco tajemnějšího, něco, co by nás víc nadchlo. A přitom nebereme v úvahu hluboké a moudré rady, které nám Bůh už dávno dal. Bůh nám už dávno ukázal tu vzácnější cestu. A nejen slovy. Kristus přišel mezi nás a trpělivě nám ukazoval cestu k Bohu. A nakonec se za nás dobrovolně vydal na smrt, abychom mohli žít. Boží cesta je vždy ta nejlepší. Avšak vypadá moc obyčejně. A místy je i dost nepohodlná. Avšak kdo po ní jde, nemusí už Bohu klást tolik otázek. Takový člověk se přece nachází v jádru Božích záměrů.

V Heslech Jednoty bratrské byl nedávno trefný citát z básnické sbírky Miroslava Matouše: „ Ví se sice, že satan mate, ale už se neví, že on mate jinak, než se má za to, že mate. “¹ S touto skutečností souvisí to, že býváme slepí k našim největším selháním. Spíše si všimneme nějakých (z Božího hlediska) podružných nedostatků, které nás zneklidňují. A tak potřebujeme v pravém slova smyslu *prorocký* pohled na svůj život. Hlavně náš přístup ke vztahům prozrazuje, co je s námi nejvíc v nepořádku: Jsme nenapravitelní sobci. Jeden věřící muž cítil povolání stát se kazatelem. Měl dobře placené zaměstnání, které chtěl opustit. Jeho žena jej chtěla podporovat. V hloubi duše však nebyla s rozhodnutím svého manžela ztotožněna. Spíš se změny bála. On si toho ale nevšiml. Neuvědomil si, že na ni vlastně vůbec nebere ohled. Teprve rozhovor obou manželů s dalším křesťanem onomu muži pomohl, aby uviděl svou chybu. Pak ho moc mrzelo, že nebral prožívání své ženy vážně. Se slzami v očích se ptal: „ Proč jsem to neviděl dřív? “²

Pokud jsme snad na špatné cestě, pro začátek by mohlo pomoci, kdybychom si prostě všimli lidí v naší blízkosti – věřících i nevěřících. A kdybychom se začali ptát, jak se s nimi můžeme rozdělit o lásku Kristovu.

¹ Hesla Jednoty bratrské 2019, str. 39, Petr Heřman – DÚLOS 2018

² L. Crabb, *The Papa Prayer*, str. 124 – 127; Thomas Nelson 2006; česky vyšlo jako *Modlitba* v nakl. Návrat domů, kapitola 16